

PAMĚTNÍ KNIHA

OBCE

TRNOVÉ.

ZALOŽENÍ
KRONIKY USNESENO BYLO
VE SCHŮZI OBECNÍHO VÝBORU DNE 28. ÚNORA
LÉTA PÁNĚ
1915.

PŘÍTOMNI BYLI:

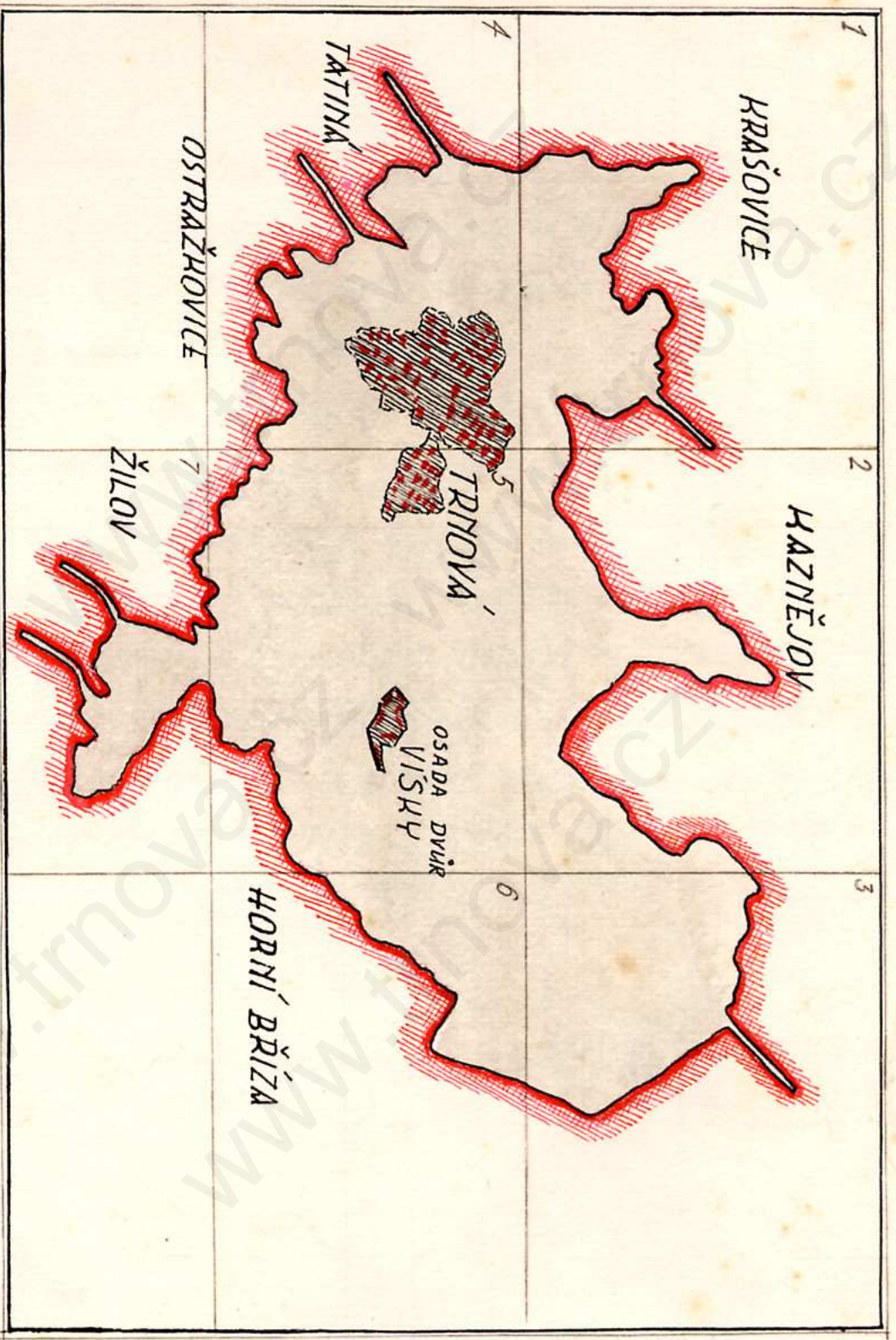
ANTONÍN KOZA, STAROSTA.
VÁCLAV PAŠEK, I. RADNÍ. VÁCLAV LANG, II. RADNÍ.
HYNEK VYSLOUŽIL, VÁCLAV BERK, JOSEF HOKR, ANTONÍN KRAUS,
JOSEF URBAN, VÁCLAV BRANTLÍK, VOJTĚCH JANOUŠKOVEC,
JOSEF ŠIMICE, ONDŘEJ KOUDELA, JAN KOUDELA,
ČLENOVÉ VÝBORU.

* TATO KNIHA OBSAHUJE 180 STRAN *

V TRNOVÉ
DNE 1. PROSINCE 1923

Josef Miban
starosta.

**KATASTR OBCE
TRNOVÉ**

REPUBLIKA ČESKOSLOVENSKÁ
ZEMĚ ČECHY

ŽUPA : PLZEŇ
OKR. ÚŘ. HRADONICE
SOUD. OKR. MANĚTÍN

Milým osadníkům.

Psali pamětní knihu se
usneslo obecní zastupitelstvo obce Trnové
ve schůzi konané dne 28. února r. 1915.

Přítomni na této schůzi
byli: Antonín Kozca, starosta, Václav Pašek,
I. radní, Václav Lang, II. radní, Hynek Vysloužil,
Václav Berk, Josef Hlokr, Antonín Kraus, Josef
Urban, Václav Brandtlík, Vojtěch Janouškovec,
Josef Fimicec, Ondřej Koudela, členové výboru. —

Kronika naše založena
byla právě v nejhorsí době, která kdy v obci
naší byla. Tož - ve světové válce. Žel, že v ta-
kové době zůstala kniha uzavřena a nemo-
hlo se do ní nic zapisovati, a to z těch důvo-
dů, že skoro všichni muži byli na vojně ve
světové válce. Tehdejší starosta Ant. Kozca
nemohl se sám věnovati tomu, aby zapisoval
záznamy do pamětní knihy, z důvodů, že byl
plně zaměstnán s vyřizováním obecní i vojen-
ské agendy, že mu nebylo možno, aby dělal

současne zápisů do knihy pamětní.]

A tak zůstala kniha pamětní ležet až do roku 1923, kdy ve schůzi obecního zastupitelstva konané dne 18. listopadu 1923 byl jsem já - Václav Dlouhý, strojní zámečnick v Trnové čp. 108, toho času náměstek starosty - ustanoven kronikářem zdejší obce. Těto funkce jsem se ujal 1. prosince 1923.

Nějsm zdejší rodák, ale dlím už v obci 30 let. Narodil jsem se 11. dubna 1891 v Lomnici nad Popelkou, okres Semily u Jičína. V Lomnici n. Popelkou byl můj otec zaměstnan na poštovním úřadě. Z Lomnice jsme se odstěhovali do Víšek, obec Trnová, kde můj otec nastoupil místo lesního hajného u statkáře Isidora Šmídla. Toto místo nastoupil 1. června 1893. Tudiž bydlím v obci od 2 let mého věku.

Vychodil jsem trojtřídní obecnou školu v Krasovicích a odebral jsem se do učení do Plzně ke firmě Jaroš a Michálek, kde jsem se učil zámečnictví. Po dobu učení navštěvoval jsem 3 ročníky odborné školy průmyslové pokračovací v Plzni. Po učení navštívil jsem některá česká města, abych se ve svém řemesle zdokonalil. Byla to hlavně: Praha, Bratce Králové, Jičín a Mladá Boleslav, kde jsem pracoval v továrně na automobily a výbrusné motory Laurin a Klement.

V roce 1911 jsem pracoval v závodě v Horní Bráze. Mojí milou zábavou byly knihy. Připravoval jsem se ke zkoušce stroj-

nické a Topičské. Obě dvě zkoušky provedl jsem dobře. - Tou dobou se proslýchalo, že bude v Trnové založena Dělnická tělocvičná jednota. A tak dne 29. ledna 1911 šel jsem na schůzi Děln. tělocvičné jednoty; na kteréžto schůzi jsem byl pověřen funkcí zapisovatele. Počal jsem žít ve veřejném životě naší obce, pracoval jsem rád a vykonával mě svědomě práce. Žel, že tato činnost netrvala dlouho...

V roce 1912 při odvozu v Hanušovicích jsem byl uznán schopným vojenské služby a dne 15. října 1912 jsem narukoval. Byl jsem přidělen k pěšímu pluku 88 v Ústí nad Labem. Budějovicích. Po výcviku jsem byl přidělen k ministerstvu vojenská do Vídně, kde jsem byl v arsenálu. Po odbytí světelného kursu jsem byl poslán do jižních Tyrol k pionýrskému dělostřeleckému praporu č. 6. U tohoto praporu jsem setrval až do zakončení války a měl jsem hodnost rotmistra.

Roku 1914 vypukla světová válka. Nebylo naděje jít domů z vojny. Po celou dobu trvání světové války jsem byl na italské frontě. Hlavně v místech Trident, Rovereto, Briceen (kde jsem si prohlédl území našeho velkého Karla Havlíčka Borovského), Levico, Merano, Folgaria, Caliano, Caldano, Riva, Lavarone. Při postupu rakouské armády shlédl jsem dvě italská města Asiago a Asiago. Obě byla rakouskou armádou rozstrčena. Ještě mnoho jiných míst jsem viděl. Těž Sardské jezero, na jehož břehu leží Riva.

Válka běhla rok od roku - a až roku 1918 jel jsem na dovolenou a dočkal jsem se dne 28. října, dne státního převratu, a od té doby pracuji ve veřejném životě.

A tak dnes, kdy jsem se ujal psaní do pamětní knihy obce Trnové, chci předem uvést, jak dlouho už Trnová existuje. Toho jsem dosáhl hlavně za pomoci p. Macháčka, archiváře města Plzně, který mě potřebná data vypsál v Praze z archivů a něco jsem vyňal z „Dějín královického okresu.“ Bylo mě uloženo obecním zastupitelstvem, abych napsal, to co sám o Trnově vím a co mi starší pamětníci poví. Bylo mně také přikázáno, abych napsal něco ze světové války. A od r. 1923 píše zápisy sám.

Nuže, milí osadníci,
jsem na začátku toho, co
mně uloženo bylo. Předem chci se zmínit
ale o významu vedení pamětní knihy.

Bude povždy zásluhou našich
zákonodárců z doby velkého převratu, že za
doby, kdy zřetel všech se obracel výhradně
k hmotným starostem dne, nepochopnili ani
na úkoly kulturní. Provdělili to mimo jiné
také vydáním zákona ze dne 30. ledna 1920
č. 80. Sb. zák. a nařízení, jímž ukládá se
obcím celého státu povinnost pečovat o
řádné a pečlivé zapisování místních pamě-
ti do svazkové knihy - obecní kroniky.

Je to zákon kratičký, stručný,
a přece značného významu. Důležitost je-
ho tkví v tom, že nařizuje záznam dn-
ních událostí a věcí, hodných paměti, čímž
shromáždí se cenný materiál, který jed-
nou bude vítán jako pramen dějepisného
poznání nejen místnímu dějepisci dotyčné

obce, nýbrž i tomu, kdo bude líčiti minulost celé země, celého státu. Obsah dějin netvoří jenom to, co vykonala hlava státu nebo vláda, nýbrž i to, co se děje ve všech složkách veřejného i soukromého života, od prvního do posledního občana státu, od hlavního města do nejzapadlejší horské vesničky.

Dějiny národa jsou jako obraz mozaikový, pilně a uměle skládaný z drobných barevných kamínek. A znalost minulých příběhů jednotlivých obcí - toť mimo jiné jsou právě ty kamínky, z nichž dějepisec skládá obraz toho, co hýbalo myslí minulých pokolení, co předkové vykonali dobrého a v čem pochybili, to jsou ty kameny, z nichž se budují dějiny národa.

Je-li veliké množství spolehlivých zpráv o událostech minulých v jednotlivých obcích velmi cenným pokladem pro poznání minulosti celé říše a jejich obyvatelů, jest pečlivě vedená obecní kronika ceny ještě mnohem větší pro samo místo svého vzniku. V jak mnohých obcích jest nějaký objekt nebo zařízení, o jehož vzniku a účelu koluje s pokolením na pokolení jen zatažené podání, na němž je mnoho vymyšleno, ale málo, nebo nic vícetě pravdivého a přece zjistiť skutečnost bylo by nejen zajímavé, nýbrž mě-

to by velký význam praktický - avšak pamětníků není a nějakých zápisů rovněž ne - a tak často přechází u potomků v zapomnění co bývalo chloubou předků, nezřídka i na hmotnou škodu - někdy jen jednotlivců, někdy třeba i celé obce. Utokdy odstraní se nějaké zařízení jen proto, že se zdá bezúčelným, a teprve když po zrušení dostaví se nějaké škodlivé následky, jež ukáží důmysl a prozíravost starých - dříve bývá tak placena nově nabytá zkušenost, jež snadněji a bez škody mohla byti získána, kdyby byl zápis o vzniku a účelu věci.

Inad všude máme v obci či v přilehlých polích kříž, boží muka, kapličku. Bývají někdy jen prostých forem, jež prozrazují snahu věho, ale neumělého, venkovského řemeslníka, nezřídka však i díla dovedného umělce - všechny sešlé však obvykle zubem času. - Nikdo v obci neví kdo, kdy a proč je postavil, ani jednotliví občané, ani obec jako celek si jich nevzdáží a nechají je propadat úplně zkaže. Kdyby ale měli obce kroniku, tu by se dočetli: ten kříž postavil praděd jednoho nynějšího hospodáře, když má u Lipska padl mladší syn, ta kaplička se stojí na památku velkého moru, který

řádl všude v okolí, jenom zdejší obec ušetřil.
A podobné. Jak by si pak obec i jednotliví
občané její vážili těch památek na naše
předky, na jejich radosti a žaly, jak dba-
li by dvojnásobně udržení těch pamětníků
dob a osob už dávno zastřelených, jak milovali
by tu rodnou půdu potem a krví předků
zúrodněnou!

Dalo by se toho uvésti více
na doklad, že řádně vedená kniha - obecní
kronika - jest pro každé místo důležitá, za-
chovávající potomstvu statek ceny hmotné
i vyšší nehmotné - ideální.

Nenamítejte, že všechno důle-
žité je v úředních spisech, tam i po lé-
tech se se věc najde. Ano, snad ve větších
místech, kde se v archivech ty spisy shro-
máčkují a uschovávají, kronika obecní
se tvoří sama - v obcích menších, v našich
vesnicích, městýscích a městečkách, řádně
vedená kronika je takřka nutností, a snad
nechybím, řeknu-li, že ani ve větších městech
nebude zbytečná, protože skýtá poučení,
je-li ho třeba okamžitě, kdežto ve spisu -
třeba spolehlivěji - je mize vážit většinou
jen odborník po svědomitém, děle kvají-
cím studiu.

Poctivě s porozuměním pro
pravdu a s láskou k věci psaná pamětní
kniha bude po čase cenným zdrojem do-

mačích dějin a nekustane jistě bez přínivého vlivu na občany obce, buď v nich vědomí zodpovědnosti za vlastní konání před soudem budoucnosti a uče je lásee k domovině. Proto nelze než vítati, že psati soustavně místní kroniku stalo se v našem státě zákonitou povinností.

Tato slova rozhodl jsem se napsati dříve, než přikročím k dalšímu psaní. Přikročuji k první zmínce o Trnově.

první zmínka o obci

TRNOVÉ

(Výňatek z „Dějín královic. okresu“)

Na listině cíce ze Želčnice
z r. 1181 uveden jest svědek Ludvík z Trnové.
Erb tohoto pána není znám.

Brzy poté nabyt Trnové
velmož blahoslavený Hroznata, který r. 1197
kralov klášter premonstrátů v Teplé vydal
se na cestu do Jerusalema. Jsa bezdětek,
odevzdal klášteru tepelskému ve správu do
šesti let Trnovou, Huncovic a Krukanice.

Vrátil se z daleké cesty, při-
jal řeholi v Teplé, byl tu proboštem a ze-
míel roku 1217.

Trnová zůstala v rodě Hroz-
natovců, z nichž Jekřich od r. 1319 z Gulštejna

se psal a měl syna Lexemu, jehož synové Jan, Jekřich a Půta mnohé statky v okolí drželi. Jekřich seděl v letech 1379 - 1409 na Trpístech, Půta zůstal na Gutsštejně k němuž r. 1379 Frnovou držel.

Jekřich nabyt r. 1409 Všerub, Gutsštejna a Frnové a zemřel r. 1418 zanechal syny Burjana a Jana. Burjan nabyt roku 1428 Bělč, k níž polovici Frnové držel. Jan zůstal na Gutsštejně, vzal za svůj díl druhou polovici Frnové, ale tuto brzy prodal Brněnkovi z Frumštejna.

Jan Žižka vstoupil r. 1419 do Plzně, vyhnal z města všechny katolíky a kázal kostely i kláštery oboriti. Odtud táhl k Nekmíři, měl lidí pěších asi 300 a 7 vozů, na nichž hady vezl, jimiž zdi bořil. - Na cestě sráží se s Bohuslavem ze Svamberka, který měl lidí pěšácko i jízdního více než 2.000 mužů a na Žižku se oboril, domnívaje se, že ho valem potře. Ale Žižka odráží ho od vozů, obrátil ho na útěk s velikou porážkou a velkou jeho škodou.

V půlce byl Hlynek z Nekmíře zabit. Žižka v noci táhl kamž zamýšlil, do Plzně, a tu noc tu posádky oboril.

Posádkami rozumíme bratry Tuenou, Lozu a Jekřový. Také ves Frnové byla spálena docela. Pustina brzy zarostla lesem, který sloužil Frnovskem. Brněnkovi král se za války husitské a dějin. Jeho

synové Jan a Jekřich rozdělili se r. 1440 o dědiny. Jan vzal za svůj díl Týnec u Plané, Jekřich zůstal na Frumštejně, ke němuž Trnovsko držel a roku 1444 vypravil se do Uher s Janem Jiskrou z Brandýsa. Umíraje r. 1460 zapsal manželce své Elišce ze Šenvaldu 600 kop na Okrouhlém Hradišti, Bekomíně, Machařově, Trnovsku a na rybníce prostředním v Trnově, které se mu byly při rozdílu dostaly.

Ze Jekřichově smrti dostaly se čtyřicet vsí ke Všerubům, které držel Burjan mladší z Gutštejna a po jeho smrti (1494) syn Jiřík, který roku 1502 bojoval s knížaty saskými v Bischofwerde, rájal 400 měšťanů a uštěpil je na kámcích svých. — Ihned po té se zúčastnil války loketské a když mezi ním a králem Vladislavem došlo ke sporu, vystěhoval se Jiřík z Čech a vypověděl králi i celé zemi válku, vpadl s loupežnickou jízdou do Čech a tu mnohé škody způsobil.

Na sněmu zemském spor byl urovnán tak, že knížata míšenská byla vyzvána Jiříkovi škody nahraditi a Jiřík jim vězně propustiti.

Jiřík vypravil se s Maxemlianem proti Benáťanům, zemřel r. 1509.

Jeho syn Jan když došel právnických let, roku 1520 prodal městečko Všeruby, pusté kádky Frumštejn a Malšín, vsi Lunčice, Radimovice, Kunovice, Okrouhlé Hradiště, pustiny Jekřovky a Kročkovice Petrovi z Kokorova

za 2. 750 kop. K tomuto panství náležel také kus Trnovska. Jan zemřel roku 1545. Pozůstalá vdova Anna z Ličan, poručnice Albrechta a Jiřka, maloletých synů po Janovi přiznala se k tomu a synové došedše r. 1559 plných let vydali zápis Jiřkovi Kokořovi, synu po Petrovi z Kokořova. Ale Šebestian Markvart z Hrádku na Nekmíři, který roku 1555 koupil Bělou, odpíral tomuto zápisu a dokazoval, že Trnovsko náleží k hradu Bělé, proto nemohlo býti Kokořovi prodáno. Spor skončil r. 1561 smírem. Kokořovec postoupil Šebestianovi Markvartovi dvory pusté a spálené, říččeni na Trnově a Jexlovém za 15 kop a Jiřka Albrecht bratři z Gutštejna dali v deskách zápis opravit.

Pověstí v urbáři kacerovském z roku 1558 čte se o vsi Trnově a Starém Trnovsku, jest na bíledni, že Šebestian Markvart nabyv roku 1555 Bělé, díl Trnovska ihned obsadil, kdežto díl pro vserubský zůstal pustinou.

Po té náleželo celé Trnovsko k hradu Bělé, který od roku 1562 držel Kryštof Markvart, jenž byl dlužen 500 kop Vilémovi Robuhauptovi ze Luché, jemuž dluh ten pojistil na Krasovicích a Trnově a Ledcích, ale Kaspar Chotek maje také za Markvartem pohledávku, byl roku 1586 uveden v jeho dědiny Krasovice,

celou ves Trnovou a svaz pustou Jexlový.

Roku 1623 bylo panství bílské Markvartem z Hrádku zabaveno a prodáno Vilémovi z Vřesovic, jehož syn Jan vikar za války třicetileté vřel velké škody na dědinách a tím je předlužil, proto celé panství bylo r. 1656 odhadáno. V Trnově bylo 6 osedlých, jeden chalupník a 2 dvory pusté: Václav Zelenka platí 2 kopy 32 grošů, 6 slepic, roboty ženě 12 dní, orní 2 dny, vozí obilí a seno 4 dny. - Vondra Künzl, Jira Franzl, Jira Mikuláš a Hanoušek Foč platí jako Zelenka.

Ze spáleného dvora Hančlovského platí se také. Z pustého gruntu Tomáše, který přes 30 let pustý jest, platívalo se 2 kopy 16 grošů. Chalupník myslivec Zelenka s ženou robotuje čtyři dny.

Podle vsi Trnovany (!) jest mlýn v jednom kote, dává se z něho ročně 24 stýchů obilí vejmelného, za vykrmení dvou vepřů 12 kop.

Do rybníčku nade mlýnem sází se plodu 30 kop kaprů, do rybníčku ve vsi 6 kop, do rybníčku Dolního 50 kop.

Dědiny tyto byly postoupeny Evě Kokořovcové, dceri někdy Anny Markvartové z Hrádku.

Čtyři poddaní v Buči, 3 podruzi v Trnově a 4 a pů čtrnáctiny lánu lesa v Jexlovém postoupeni paní Johanně Marii Chlumčanské, rozené Obyškové, která již roku

1660 prodala svůj díl Evě Kokořovcové.

Tato připojila celou Trnovou ke Krašovicům, které ihned prodala Antonínu Fehleinbachovi, rytíři z Kranichštejna. Rytíř Fehleinbach z Kranichštejna koupil vsi Krašovice, Trnovou s dvorem pustým, Bučí s 2 celolánky a 2 pololánky a chalupy v Ledcích za 7.616 zlatých rýnských.

Po smrti Antonínové r. 1678 ujal Krašovice Jiří Karel Fehleinbach na Lištánech, který roku 1680 prodal statek krašovický i Lištány Beněši Františkovi Fehleinbachovi.

Tento umíraje roku 1704 postoupil oba statky synovi Karlu Maximiliánu Vilímovi, který byl r. 1715 povýšen do stavu svobodných pánů a r. 1727 prodal oba statky Juliu Hooverovi Hamiltonovi na Fuchých Krusech, po němž držel je syn Mikuláš, 1759 a od r. 1766 Antonín Hamilton, který prodal je roku 1771 Josefu Maximilianovi ze Věhynic na Gloupu, jehož syn Filip prodal zase Marii Anně Firsinkářové, rozené z Hamgrie, která r. 1799 prodala je Václavu Božkovi Dohalskému z Dohdlic na Hankově. Roku 1804 koupil Krašovice Josef Ráb, po němž držel je syn Antonín, od r. 1882 Isidor Fehmidl, a od r. 1895 Maximilian Fehmidl.

Obec Trnová byla též přifařena do Krasovic a tu bude na místě, aby se zmínil též o kostelu v Krasovicích, kam chodili a chodí naši lidé římskokatolíci na bohoslužby.

Kostel sv. Jiljí v Krasovicích

byl již r. 1364 farním. Postavil jej Petr z Vrtby. Kostel spojen byl městem s blízkou tvrzí.

Lexema z Vrtby roku 1405 daroval zdejšímu faráři lán dědičný ve vsi Buči, aby v něm sloužil kadušní mši za podání páni z Vrtby a osvobodil ho od staré povinnosti sloužiti do roka jednu mši na hradě Vrtbě.

Farář Mikuláš pronajal roku 1404 všechny farní úřady na 3 léta klerikovi Janovi z Lítavého za roční plat 5 kop.

Za války husitské byl kostel pobořen a fara zanikla. Páni z Roupova v letech 1512 - 1520 dali kostel opravit. Duchovní správu nějaký čas obstarávali piholníci z Plas.

Za války třicetileté byl kostel pobořen opět a přidělen k farní bítovské.

jako filiální.

Farář bělský Norbert Hocht, vyznal r. 1743, že ke kostelu krašovičkému náleží 45 strychů polí, luk na sedm vozů sena, lesa 60 strychů a 71 železná kráva.

Nákladem náboženského fondu byl kostel v letech 1778 - 1785 od základu nově vystavěn, r. 1786 přičleněn v Krašovicích lokalitě, která r. 1854 byla povýšena na faru. —

Tímto byla by správa o počátku obce Trnové zakončena a zbývá, než napsati něco o naší osadě Víškách.

Ježlový a Vísky

Na místě nové osady Víšek stála někdy ves a tvrz Ježlový. Tato náležela odedávna ke Krašovicům, které v letech 1232. - 1252 držel Jekřich z rodu Hroznatoviců.

Jeho syny byli Jekřich a Sezema. Onen připomíná se od roku 1263 a poněvadž od r. 1319 z Gutštejna se psal, zda se, že byl zakladatelem hradu Gut-

šlejna. Jeho syn Jerema seděl na Gutštej-
ně a měl syny Jana, Jekřicha a Půlu. Tento
zůstal na Gutštejně a držel Trnovou, Jekřich
usadil se na Trpístech a držel Jeřlový.

V letech 1372 - 1376 a 1380 po-
dávali společně kněze do Libině. Jekřich po-
dával sám kněze do Libině, psal se sedě-
ním na Jeřlovém. Bylo tedy v Jeřlovém ope-
něné sídlo, hrz.

Roku 1390 vznikl spor mezi klá-
šterem plaským a Jekřichem z Gutštejna na
Jeřlovém v pohraniční les zvaný Porostlý.
Jekřich dal opatu Jakubovi směnou les
Postoupil a opat dal právo své na Porostlý
Jekřichovi.

Tento vznikl roku 1418 zane-
chal syny Burjana a Jana. Onen držel Gut-
štejn a Rabštejn, Jan vzal za svůj díl Vše-
rubý, společně drželi hrad Bělou, k nimuž
Jeřlový a Trnovou připojili. Za vpádu Žiž-
kova do této krajiny r. 1419 byly ves a
hrz Jeřlový a Trnová rozmeteny docela. Po
Janově smrti r. 1453 rozdělili se synové
Linhart a Burjan o dědiny otcovské. Lin-
hart usadil se na Klenovém, Burjan zů-
stal na Všerubech, které roku
1494 dědili synové Křištof, Wölf,
Jekřich, Jan a Jiří. Když r.
1509 prodali Bělou, Jiří zů-
stal na Všerubech, k nimuž
také pustiny Jeřlový a Trnovou

si vlastnil. - O jeho neshodě s králem Vladislavem a odchodu ze země psáno je již ve stati o „Trnové“.

Jiříkův syn Jan roku 1520 prodal panství všerubské s pustinami Jeřlovým, Trnovskem a Okročovicemi Petrovi z Kokorova, jehož syn Jiřík dal si r. 1559 obnoviti zápis. Ale Sebastian Markvart z Arádku, od r. 1526 pán na Nekmiři a od r. 1555 na Bělé, kladl odpor tomuto zápisu, domnívaje se, že pustiny Jeřlový a Trnovsko náležejí k hradu Bělé.

V urbáři panství kacerovského z roku 1558 čte se, že hájenství rychtáře ze vsi Obora jest les Dubová Hora a ten se začíná u Jeřlovské louky. Tomu pustina náležela, nevědělo se do té doby.

Po Sebastianovi držel Bělou Kristof Markvart, který byl dlužen 450 kop Kasparu Choškovi, proto tento byl roku 1586 uveden v dediny Kristofovy, totiž vsi Krašovic, Trnovou a tvrz pustou Jeřlový, i vše co někdy k této tvzi náleželo.

Panství bělské bylo roku 1623 Markvartům zabaveno a prodáno Vilémovi z Vřesovic, jehož syn Jan Vítart musil pro velké dluhy mnoho vesnic prodati.

Roku 1656 byla ves Trnová odhádnána a díl postoupen paní Johanně Chlumčanské rozené Obytecké. K tomuto dílu přidáno 4 a 3/4 lánu a 36 provazců lesa v Jeřlovém, louka slove na Viskově a

chobot u Trnové podě mlynem krašovickejm -
1762 provazců lesa v Jeřlověm, který Vísková
se jmenovati bude, postoupeno paní Evě Koko-
řovcově ke Krašovicům.

Paní Chlumčanská postoupila
roku 1660 svůj díl Trnové Evě Kokořovcově. Tím
dostala se pustina Jeřlový, jinak Víska zvaná,
ke Krašovicům.

Paní Kokořovcová prodala hrad
Krašovice, Buč a Trnovou Antonínu Schein-
bachovi rytíři z Kranichštejna, jehož dědic
František Scheinbach v letech 1680 - 1690 dal
vykáceti mnoho lesů na Jeřlověm a na nově
postavit dvůr poplužní, kravín, ovčín a my-
slionu. Nové osádky dáno jméno Víska.

Roku 1713 náleželo ke dvoru Vís-
kám 254 srychů polí, luk 33 vozy sena, 14
vozů otavy a 271 srychů lesa. Farář bělský
dostával z ovčína všeckého jedno jehně.

Josef Ráb, koupiv r. 1804
alodiální statek krašovickej, při dvoře Vís-
kách postavil si sídlo, zámecěk.

Prvotní jméno Jeřlový upadlo
docela v neřaměť. Palacký i Sedláček mar-
ně hledali "Jeřlový" u Všerub. - Josef Ráb
předal své panské své dceři Marii, jež
byla provdána za svobodního pána z Quin-
sbachů. Zabředla do dluhu a Víska byly
v exekuci dražbě r. 1879 9. / X. prodány Isi-
dorovi Schmidlovi, velkoobchodníkovi z Prahy
za 131.000 zlatých (Víska 90.000, Krašovice 41.000).

R. 1895 předal pastvi' Fridor Schmidl svému synu Maximilianovi.

Syn Maximilian Schmidl držel pastvi' s kaolinovou továrnou až do jeho úmrtí 27. XII. 1927, od onoho času jsou majiteli všeckého pastvi' synovci Maximiliana Schmidla, Ferdinand a Jiří Goldeggové - Lindenburkové, synové baronky Anny Goldeggové - Lindenburkové na pastvi' Chanovčce u Koráždovic, resty to Maximiliana Schmidla.

(Václ. Kočka: „Dějiny kralovického okresu.“)

D

ále jsem získal několik známí, jež se týkají několika popisných čísel v Trnové a Věškách.

Roku 1729 bylo v Trnové 6 velkých sedláků po 2 láněch, 6 chalup, kovárna a pasuška. — Bylo tu 6 rodin židovských. Plevka a Fkařla - rebelanti proti robotě. — V kovárně měch s datem 1779.

Trnová r. 1833 měla 29 domů s 243 obyvateli. Většina Češi. — Věšky měly 7 čísel, dvůr, ovčín, myslivnu, cihelnu, hamr a 2 domy. V ovčíně bylo 310 ovcí.

